

Załącznik nr 4 do rozporządzenia

Ministra Sprawiedliwości

z dnia ... 2019 r. (poz. ...)

WZÓR FORMULARZA UZASADNIENIA WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO (UK 2)

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 507 / 23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 13 kwietnia 2023 roku sygn. akt II K 719 / 20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>mogącej mieć wpływ na treść wyroku obraży przepisów prawa procesowego, tj. art. 7kpk i art. 399 § 1 kpk oraz mogących mieć wpływ na treść wyroku błędnych ustaleń faktycznych.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadne</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut błędnych ustaleń faktycznych oparty został o próbę wykazania, że były one następstwem wadliwej, nie odpowiadającej kryteriom, o jakich mowa w art. 7 kpk, oceny dowodów, a w szczególności zeznań		

świadców A. K. (1), I. M. oraz M. B., a także wyjaśnień oskarżonego. Sąd odwoławczy zarzutów tych nie podzielił. Co do zeznań M. B. – nie wynika z nich, by dysponowała miarodajną wiedzą o używaniu przez oskarżonego przemocy wobec dzieci bądź o innych jego zachowaniach względem nich, które naruszałyby przepisy prawa karnego. Ani takich zachowań sama osobiście nie zaobserwowała, ani też żadne z dzieci jej się na takowe nie żaliło. W odniesieniu zaś do I. M. sąd I instancji słusznie założył, że do jej relacji, zważywszy zwłaszcza na ówczesną skalę konfliktu z oskarżonym, w ramach którego oskarżała go także o szereg innych, nie znajdujących pokrycia w rzeczywistości, nagannych zachowań, należało podejść z daleko idącym dystansem i krytycyzmem, uwzględniając w tym kontekście wielość i wymowę zeznań innych przesłuchanych w sprawie świadków, z których relacji wynikało, iż oskarżony względem dzieci zachowywał się bez zarzutu, prawidłowo wypełniając swoje powinności opiekuńcze i wychowawcze. Oceniając zaś zeznania A. K. (1) sąd I instancji słusznie zauważył potrzebę wstrzemięźliwości wobec wymowy ustnej, uzupełniającej opinię biegłej psycholog złożonej na rozprawie w dniu 3 kwietnia 2023 r., odnoszącej się do jedynej krzywdy natury fizycznej, jaką wedle relacji małoletniej wyrządzić miał jej oskarżony poprzez wykręcanie rąk. Z opinii wynikało, iż zachowania oskarżonego A. K. (1) mogła zrozumieć i nazwać opatrzenie, a taki opis i nazewnictwo, jakim się potem posługiwała, mogło być pochodną pozostawiania pod wpływem matki oraz sposobu jej postrzegania – dziecko mogło

być skłonne traktować uczucia przeniesione od niej jako własne. Nie można więc np. wykluczyć, że kontakt fizyczny, które małaletnia określała jako wykręcanie jej rąk, sprowadzał się w istocie do chwycenia dziecka za rękę w reakcji na jego niewłaściwe postępowanie, ukierunkowane na wygaszenie emocji dziecka i przywołania go do porządku. Skoro zaś nie ma przekonania, że dziecko zachowanie oskarżonego, jego kontekst i intencje uchwyciło właściwie, to nie ma podstaw do czynienia ustaleń, iż oskarżony realizował w ten sposób zamiar przysporzenia dziecku fizycznej dolegliwości wskutek bezprawnego naruszenia jego nietykalności cielesnej. Co do zaś przywoływanych w apelacji wyjaśnień oskarżonego złożonych na rozprawie w dniu 19 stycznia 2023 r. – rzeczywiście, w ich ramach oskarżony podnosił min., iż w przeszłości zdarzyło mu się sięgnąć po tzw. klapsa wychowawczego po to, by zdyscyplinować źle zachowującego się syna. Trudno, zważywszy na logiczną spójność tych protokolarnie ujętych wypowiedzi i kontekstu, w jakim one tam funkcjonują, przyjąć, że zostały tak diametralnie zniekształcone, jak przedstawił to oskarżony na rozprawie apelacyjnej. Treść protokołu jest jasna i wewnętrznie spójna, oskarżony zaś wniosku o jego sprostowanie nigdy nie złożył. Tym niemniej zauważyć należy, iż oskarżony wyjaśnienia te składał w dniu 19 stycznia 2023 r., podczas gdy ramy czasowe zarzuconego mu czynu obejmowały ściśle określony, kilkumiesięczny jedynie okres między grudniem 2019 r. a marcem 2020 r. Oskarżony nie precyzował, kiedy po tego rodzaju formę karcenia dziecka miał sięgnąć. Nie da się też tego

odtworzyć z kontekstu składanych przez niego relacji, a pamiętać należy, iż L. M. w dacie tej rozprawy miał już ukończone 7 lat. Nie wiadomo zatem, w jakim wieku było dziecko, gdy oskarżony po tego rodzaju formę karcenia miał sięgać, a w szczególności, czy miała ona miejsce w czasie objętym zarzutem, czy też nie i w jak dalekim odstępstwie czasowym od niego. Tym samym nie da się w oparciu o te wyjaśnienia stwierdzić, czy taka forma karcenia zaistniała w czasie objętym zarzutem, a jeśli nie, to czy wystąpiła w na tyle nieznacznym od niego odstępstwie czasowym, że nie wykraczała poza granice tożsamości czynu określonego aktem oskarżenia. Podobną wątpliwość odnieść można do zeznań A. M., która wspomina wprawdzie o podobnym zachowaniu oskarżonego względem L., ale nie wynika jasno z jej zeznań, kiedy to się działo i czy zachowanie to można umieścić w okresie objętym aktem oskarżenia lub w czasie na tyle od niego nieodległym, by można było mówić o zachowanej tożsamości czynu. Mogą tu także pojawić się wątpliwości, skoro A. K. (2) została przesłuchana w lipcu 2020 r., a w taki sposób L. karcony mógł być np. kilkanaście miesięcy wstecz. Na marginesie więc już tylko wspomnieć należy, że nawet gdyby przypisać oskarżonemu incydentalne zachowanie w postaci skarcenia dziecka przy sięgnięciu po tzw. klapsa oraz pamiętając, że w związku nowelizacją prawa rodzinnego polegającą na wprowadzeniu art. 96¹ kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, zakazującego osobom wykonującym władzę rodzicielską oraz sprawującym opiekę lub pieczę nad małoletnim stosowania kar

cielesnych (co powoduje, że od tej zmiany uprzednio przyjmowany kontratyp karcenia dzieci został wyłączony w zakresie stosowania karcenia fizycznego), to i tak w sytuacji przyjęcia, że cel karcenia rzeczywiście miał jedynie wzgląd wychowawczy, a użyte środki nie były nieproporcjonalne do wagi przewinienia dziecka i nie zagrażały jego fizycznemu i psychicznemu rozwojowi, ani też nie wyrządziły mu szkód fizycznych i psychicznych, w grę wchodziłaby dopuszczalność umorzenia postępowania z uwagi na tzw. znikomą społeczną szkodliwość czynu.

Co do zarzutu obrazy art. 399 § 1 kpk – zarzut ten byłby skutecznym w razie wykazania, że istniały podstawy do wdrożenia przewidzianego w apelacji sposobu procedowania wobec stwierdzenia, iż zarzucony oskarżonemu czyn można było kwalifikować z innego przepisu. W sytuacji jednak, gdy sąd I instancji podstaw ku temu nie stwierdził, a sąd odwoławczy ze stanowiskiem tym się z powodów wyżej opisanych zgodził, to odstąpienie od sposobu postępowania, jaki wynika z art. 399 § 1 kpk, nie stanowiło uchybienia proceduralnego.

Wniosek

uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania

- # zasadny
- # częściowo zasadny
- # niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Omówiono powyżej	
------------------	--

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
W całości	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Omówiono powyżej	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2 i 3	Wobec nieuwzględnienia apelacji wniesionej wyłącznie przez oskarżyciela publicznego, stosownie do treści art. 636 § 1 kpk koszty procesu za postępowanie odwoławcze obciążają Skarb Państwa, w tym również w zakresie wydatków poniesionych przez oskarżonego

w związku z korzystaniem z pomocy obrońcy z wyboru w postępowaniu odwoławczym. Mając na uwadze, iż wnioskujący o zwrot w/w wydatków za postępowanie odwoławcze obrońca nie wykazywał mających oparcie w treści § 15 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za adwokackie podstaw do określenia ich wysokości ponad tzw. stawki minimalne, jak również, że podejmując decyzję o zasądzeniu zwrotu wydatków poniesionych przez stronę z tytułu zastępstwa procesowego, ustalenia wynikające z realizacji cywilnoprawnej umowy zawartej pomiędzy obrońcą, a klientem (oskarżonym), sąd bierze pod uwagę o tyle, że kształtują one jedynie górną granicę, w jakiej zwrot może nastąpić, zwrot finalnie orzeczono przy uwzględnieniu stawek minimalnych, stosownie do treści 11 ust. 2 pkt 4 tegoż rozporządzenia. Zwrot wydatków objął nadto koszty dojazdu obrońcy na rozprawę apelacyjną, ustalone w oparciu o dane przedstawione w jego wniosku z dnia 1 września 2023 r. (k. 258). Jeśli zaś chodzi o decyzje w przedmiocie wniosku o zwrot nie rozliczonych jeszcze wydatków poniesionych oskarżonego w postępowaniu przed sądem I instancji – właściwym do rozpoznania wniosku w tym zakresie po zwrocie akt będzie Sąd Rejonowy w Opocznie, albowiem to z treścią jego wyroku wiąże się potrzeba wydania orzeczenia uzupełniającego w tym zakresie (art. 626 § 2 kpk).

PODPIS